

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ο Ιπποκράτης και ο ψευδοϊππκράτης του. Πώς ο Κτησίος αποδείχθη εξυπνέτερος απ' το δάσκαλό του. Η εξαφάνισις του Κτησίου. Μια ιστορική ιατρική μενερμαχία. Ο Ιπποκράτης και ο Κτησίος αντίπαλοι. Τα δηλητήρια... και τα αντιφάρμακα τους. Το δηλητήριο του Ιπποκράτους δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα. Η αγωνία του μεγάλου ιατρού. Πώς πέθανε ο Ιπποκράτης. Η άγανακτησις του πλήθους. Το τέχνασμα του Κτησίου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.



Β'. ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως ο Πέτρος Κτησίας, θέλωντας να μηθῆ στην Ιατρική, κατορθώσασε να προσληθῆ ως ὑπηρετής στο σπίτι του Ιπποκράτους.

Μια μέρα λοιπόν παρουσιάσθησε στο ἰατρεῖο κάποιος χωρικός της Αρκαδίας, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε ἐπιγονότως τὸν Ιπποκράτη γιὰ τὸν βασάνισε μὰ ἀράχνη, ἢ ὄσπια, καθὼς ἔλεγε, βρασιόταν μέσα στὸ κεφάλι του.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκίνησαν τὴ ζοηρὴ περιέργεια τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος, μὴδὲς ὁ κωφὸς τὸν ἔβαλε τὸν ἀσθενῆ μέσα στὸ ἐργαστήριό του πρὸς ἐξέ-

τασι, ζώητηκε λίσω ἀπὸ ἓνα παραπέτασμα γιὰ νὰ παρακολουθῆται τὴν ἐξέλιξιν.

Ὁ Ιπποκράτης πῆρε τότε ἓνα νυστέρι, χώρησε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε ἔχρησι προηγουμένως, ἀπὸ τὸ κόκαλο ποὺ πονούσε καὶ μ' ἓνα χειρουργικὸ τρῆπανο ἀνοίξε μὴ τρῆπα στρουγγυλῆ, σὰν νόμισμα.

Τότε, στὸ μέρος ἀκριβὸς ποὺ τὸ εἶχε ἀνοίξει ὁ χωρικός, ἀναζήτησε ἓνα πράγμα ζωντανὸ ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀράχνη καὶ μὴ ἐβγαίνε καὶ μὴ χωνόταν μέσα στὸ κεφάλι, σὲ τρόπο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πιάσῃ μὲ τὴ λαβὴ του.

Ὁ Ιπποκράτης παιδεύονταν μισὴ ὥρα μὲ τὸ νυστηριόδες αὐτὸ πράγμα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸ σπυλάσῃ, καὶ εἶχε περιέλθει σὲ μεγάλη ἀηχανία.

Τότε ὁ Κτησίας, ὁ ὁποῖος χρησιμεύον παρακολουθοῦσε τὴς προσπάθειές του, φώναξε στον κωφὸ τὸν:

— Μὰ γιατί δὲν τὸ κωντηριάζεις γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτό;

Ἀψῶσος ὁ Ιπποκράτης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆρε γρήγορα τὸ κωντηριό του, ποὺ τὸ εἶχε ἐπάνω στὴ φρονιά, ἔβαρε μ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ ἔκζητο πράγμα, ἔδεσε τὴν πληγὴ καὶ ἔστειλε τὸν ἀσθενῆ στὸ σπίτι του, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴς ἀναγκαστέρητες ὀδηγίες.

Ὅταν ὁμως κατόπι διενοήθη τὸν ἰατρήτη του, τὸν διῆθεν ἤλιθο, ὁ ὁποῖος ἀποδείχθηκε σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ἐξανότερος ἀπ' αὐτόν, καὶ ζήτησε νὰ τὸν βρῆ, ὁ Κτησίας εἶχε γίνει ἀφανής.

Ὁ νεαρὸς Κτησίας ἐγκατέλειπε τὴν ἴδια μέρα κιόλας τὰς Ἀθήνας καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του τὴν Πέσρια.

Ὑστερα δὲ ἀπὸ λίγων καιρῶ, μαθεύθη, ὅτι βρασιότανε στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημονος, ὅπου σημειώονε μεγάλες ἐπιτυχίες μὲ τὴν τέχνη του, καὶ ὅτι ἐσοῦσαν ἀργότερα νὰ περιέλθῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴ σοφία του.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ κατετάραξε τὸν Ιπποκράτη, ὁ ὁποῖος φοβήθηκε μῆπως διὰ τῆς ἐπιμαρτυρήσεως τοῦ ἀντιπάλου του, μειωθῆ ἢ διχῆ το φῆμη καὶ δόξα. Ἀλοφάνος λοιπὸν νὰ κλέσῃ τὸν ἀντίπαλό του σ' ἐπιστημονικὴ μονομαχία, τὴν ὁποία ὁ Κτησίας δέχτηκε μὲ προθυμία.

Ἐμφανώσαν δηλαδὴ νὰ ἐτοιμάσῃ ὁ καθένας τὸν ἀπὸ ἓνα δραστηρὸ δηλητήριο καὶ ἓνα ἀντίδοτο κατὰ παντός δηλητηρίου καὶ νὰ πιάσῃ ὁ μὲν Ιπποκράτης τὸ δηλητήριο τοῦ Κτησίου καὶ τὸ δευτὸ ἀντίφάρμακο, ὁ δὲ Κτησίας τὸ δηλητήριο τοῦ Ιπποκράτους καὶ τὸ δευτὸ τὸν ἀντίδοτο.

Ὁ Κτησίας εἶπ' πλέον, σὰν νὰ εἶχε πεποθῆσι σὶν τὴν του, ζήτησε νὰ γινῇ ἐνστάτα γνωστὴ ἡ μονομαχία του καὶ νὰ διακηρυχθῆ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες, γιὰ νὰ μαζεῖοντο ὅσοι τὸ δυνατόν περισσότεροι σ' αὐτὴ.

Τὴν παρομιθίαν λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ποὺ εἶχε ὀφθεῖ γιὰ τὴ μονομαχία, ὁ Κτησίας ἔφτασε στὸν Πειραιᾶ μ' ἓνα συνοδὸ του καὶ ἀνέβηκε μαζὺ του στὰς Ἀθήνας.

Ἡ πόλις ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα γεμάτη ἀπὸ κόσμον ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπ' ὅλα τὰ μέρη γιὰ νὰ παραθερῆθῃ στὴν πρωτότυπη μονομαχία τὸν δύο γιωρῶν.

Ἐλθροὶ, Πελοποννήσιοι, Πέσριοι, Καπιτωδάται καὶ ἄλλοι πολλοὶ λαοὶ τῆς Ἀσίας, σπαρτωνόνοσαν σποδὸς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ περιμέναν μὲ ἀνεπιμονήσια τὴν ὥρα τοῦ ἀγώνος.

Τὴν ἐπομένη, μὴ ἔσθη καλοκαιριὰ τὴν μέρα, οἱ κριταὶ τῆς μονομαχίας ἔβλεσαν τοὺς δύο γιωρῶνας σὲ δὴ χωριστὰ δωμάτια.

Τοὺς παραζώησαν ὡρισμένη ὥρα γιὰ νὰ παρασκευάσῃν τὸ δι-

λητήριο καὶ τὸ ἀντίδοτό τους καὶ κατοπι ἐπέστρεψαν στοὺς θεατὰς νὰ ὑποῖεν στὸ θέατρο καὶ νὰ καταλάβουν τὴ θέσι του.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔφτασε μεσημεριανός, οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθηνῶν κατέβηκαν στὴ μέση τοῦ θεάτρου καὶ διέταξαν ν' ἀνοιχθῶν τὰ δωμάτια τῶν ἰατρῶν.

Πρῶτος βγήκε ὁ Ιπποκράτης, σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Κατόπι βγήκε ὁ Κτησίας μὲ χαρούμενο πρόσωπο καὶ μὲ βήμα γοργό.

Στὴν ἀρχὴ ἔβρισαν τὰ ὄνυατα τὸν δὴ ἀντιπάλου μέσα στὴν κάλπη, γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ ἡ τύχη ποὺς ἀπὸ τοὺς δύο θάτανε πρῶτος τὸ δηλητήριο.

Ἡ τύχη εὐλόγησε τότε τὸν Ιπποκράτη, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε μὲ φαιδρὸ παρουσιαστικὸ στὸ δωμάτιό του καὶ ἔξαναγύρισε, φέροντας ἓνα χάπι, τὸ ὁποῖο ἐνεχείρισε στὸν ἀντίπαλό του.

— Πάρε, τοῦ εἶπε, ἀγαπητέ μου, κι' ἂν τὸ ἀντίδοτό σου εἶνε πράγματι ἀποτελεσματικὸ, θά σωθῆς.

Ὁ Κτησίας ἔπῃρε τὸ χάπι, τὸ κωτῆξε λίγω καὶ ἀψῶσος τὸ κατῆκε. Ἐπειτα, χωρὶς ὁμως νὰ βιάζεται καθόλου, ἔβγαλε καὶ τὸ ἀντίδοτό ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει ὁ ἴδιος καὶ τὸ πῆρε καὶ αὐτό.

Κατόπι στάθηκε στὴ θέσι του, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ πλῆθος περιέμενε ἐπίσης μὲ ἀγωνία. Βεβηνάτη σιγὴ ἐπαρταῖτο. Σὲ λίγο ὁ Κτησίας ἄρχισε νὰ περιφέρεται ἀτάχατος, σὰν νὰ μὴ τοῖ συνέβαινε τίποτ. Τὸ ἀντίδοτό του τὸν εἶχε σώσει. Ὁ Ιπποκράτης ὁμως στεκόταν κατὰκλιτος, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ Κτησίας εἶχε κατορθώσῃ νὰ βρῆ ἀντίδοτό τοῦ δηλητηρίου του, μὲ μὴ σταγόνα τοῦ ὁποῖου εἶχε σκοπίως τὴν προηγουμένη ἡμέρα ἓνα βδοί!

Σὲ μὴ στιγμή μάλιστα κατελήθη ἀπὸ φριχτὴ ἀμφιβολία καὶ ὠζήσασε, ἀλλὰ γρήγορα ἔκρηξε τὴ συγκίνησί του.

Ὅταν τέλος, πέρας ἡ μισὴ ὥρα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἔτρεπε μὲ ἐνεργήσιν τὸ δηλητήριο, ὁ ἴδιος ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφιση γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Κτησίου, ἀλλ' ἔξ ἄλλου ἄρχισε νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀνησυχία γιὰ τὸν Ιπποκράτη.

Ὁ γιωρῶνος σοφὸς εἶχε παραῖσι τόσο πολλὰς ἐξδολεῖσεις στὸν Ἑλλητισμό, ὥστε οἱ συμπατριῶτες τοῦ τοῦ σφείλαν αἰωνία ἐργασιμότην καὶ ἀφοσίωσι.

Τότε, ἓνας ἀπ' τοὺς κριτὰς ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του καὶ ἐπέβαλε στὸ πλῆθος σιγὴ. Εἶχε φτάσει ἡ σειρά τοῦ Ιπποκράτους.

Ὅλοι κατελήθησαν τώρα ἀπὸ ἀπερίφραχτη συγκίνησιν καὶ πολλὸν τὰ χεῖλη ἔτρεμαν ἑλαφρὰ ἀπ' τὴ λαχτύρα.

Ἄν ὁ Ιπποκράτης νικῶταν;... Ὁ Κτησίας διεθνήθηρε ἀργὰ πρὸς τὸ δωμάτιό του, κλειστήκε μέσα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πέντε λεπτὰ.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτὰ, ποὺ φάνηκαν ὀλόκληρο ἀῖονες στὸ ἀνεπιμονὸ πλῆθος, βγήκε ἔχοντας τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χεῖρα τοιμαμένα μέσα σ' ἓνα ζωντὸ μᾶλλον ἔφρασμα.

Στὸ ἓνα χεῖρ του κρατοῦσε ἓνα μικρὸ ραβδί. Πλήσιασε ἔπειτα τὸν Ιπποκράτη καὶ τοῦ εἶπε: — Ἀγαπητέ δάσκαλε, πάρε!

Ὁ Ιπποκράτης στάθηκε γιὰ μὴ στιγμή διστακτικὸς, μὲ τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο ἀπὸ μὴ ὄφρονητα νεκροῦ.

— Θεέ μου! σέβητηκε. Γιὼ νὰ φοβάται ὁ ἴδιος νὰ πιάσῃ τὸ δηλητήριό του, σημαίνει πὼς θάνα καὶ τὸ φοβερό...

— Πιὲ το ζωντόν! τὸ ἔβανε μὲ μὴ ἑλαφρῆ εἰσωνία ὁ Κτησίας. Ὁ Ιπποκράτης, συγκρατοῦντας ὅσο μπορούσε τὴ συγκίνησί του, πῆρε μὲ μεγάλη σπουδὴ τὸ μικροῦλάκι, τὸ ἔσβούλωσε καὶ, κλείνοντας τὰ μάτια του, τὸ ἔφερε στὸ στόμα του...

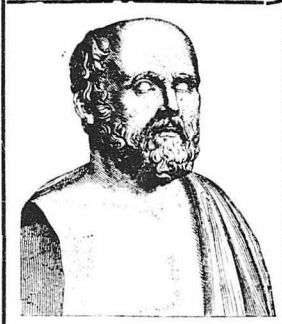
Ἄλλ' ἀψῶσος κλωνοτήκε, ἔχασε τὴς αἰσθήσεως του καὶ ἔπεσε κατὰ γῆρας.

Ἦταν νεκρός!... Ἀμέσως ὅλοι, καὶ πρῶτος—πρῶτος ὁ Κτησίας, ἔσπευσε μ' ἀνησυχία κοντὰ του.

Ὁ Πέτρος ἰατρός ἐξήγησε τὸν ἀντίπαλό του, καὶ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς θεατὰς, εἶπε: — Πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς!...

Τὸ πλῆθος ὁμως ἐξεμάνη καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ παραφορὰ: — Βάρβαρε!... — Δολοφόνε!...

— Τὸ δηλητήριό σου τὸν σκότωσε!... — Θάνατος στὸ δολοφόνό!... Καὶ ὠρμησαν ἐναντίον τοῦ Κτησίου.



Ὁ Ιπποκράτης

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Τό μῆλον ὅσο κρέμεται εἰς τὴ γλῶκκομηλίτσα,
ψηναίτη γῆ μαρμάρει γῆ τὰ ποιά τὸ τρέφει
γῆ πέτρι σ' ἀπελείτταρο κ' ὁ κινηγὸς τὸ βροίσει.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Χελιδόναί μου γοργό, γοργό μου χελιδόνα,
ἐκεῖ σὲ πέτακα κ' ἄγουμε ἄνοιξο μῶν ἀγάπη.
'Αν εἶνε νύχτα σπούδαζε, κ' ἂν εἶν' ἀγλή ποσιάθε.

ΤΟ ΘΕΡΙΟ

Μάνα, δὲν τρώγο ζωλάτοιο, μάνα, δὲν τρώγο γρίσια
παρὰ σποσίωσιν τὸ θεριὸ ἀπὸ εἶδα μέσ στὸ ἄσσο.
Μαῖορο 'τον καὶ μπιονόβγανε μέσ σὶν ζωλάτωνα

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

— Μὲ ποῖο μέσον ἰστορεὶ κανεῖς νὰ μὴν τὰ χυλιέ
σῃ μὲ τὴ φίλη του;
— Μὲ τὸ... νὰ τὴν ἀφήσῃ!

Τὸν πόνο ὁ ἄρχοντες τῆς πόλεως προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἴπτερο
αἰσιῶσιν. Τοῦ πόνο προσπαθοῦσαν νὰ θυμίσωσιν στὸ πλῆθος τοὺς ὄ
ρους τῆς νομομαχίας.

Ὁ 'Αθηναῖοι εἶχαν παραφερθεῖ ἀπὸ τὴ λύξη τους καὶ ἀπὸ τὸ θυμὸ
τους καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀκούσωσιν τίποτε. 'Ἦθελαν νὰ καταλαμάρωσιν
τὸν Κτησίω, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ἐπὶ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου των

Ὁ Κτησίω βλέποντας τὴ μαγία καὶ τὴν παραφορὰ τοῦ πλῆθος,
ἀντελήφθη ὅτι διέτρεχε σοβαρὸ κίνδυνο. Ὡστόσο διέτηρησε τὴν ψυ
χωραμίη του καὶ, προχωροῦντας στὸ λαὸ μὲ ἀτάραχο ἦθος, ἔφησε τὰ
ζῆσια του πρὸς τὸν ὄρανο.

Τὰ χαρακτηριστικά του, ἀντὶ νὰ πάρωσιν ἕθος τυχεροῦ, εἶχαν πό
ρει μὲ ἔξαιρετικὴ μεγαλοσύνη καὶ σεμνότητα, ἡ ὅποια μαρτυροῦσε
τὴν καθάρη του συνείδηση.

— Μὲ κατηγορεῖτε, φώναζε, ὅτι ἐθανάτωσα μὲ τὸ φάρμακὸ μου
τὸν 'Πισοκράτη... Ἀπὸ δὲν εἶνε ὅμως ἀληθινὸ...
Κιττάτε εἶδο μὰ στυγιή... Τὸ μπουζούναί μου δὲν
περιεῖχε δηλητήριο, ἀλλὰ καθαρὸ νερὸ... Ὁ 'Πισο
κράτης ἔπαθε συγκοπή ἀπὸ τὸ φόβο του. Καὶ γιὰ νὰ
πεισοθεῖ, ἰδοῦ :

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Κτησίωσ κατέπε
νομοροσοῖ τὸ ἴπλοιστο περιεχόμενο τοῦ δηθεν δη
λητηρίου του.

Νεκρωτικὴ σιγὴ ἐπασχολοῦθησε τότε.
Ὁὶ θεαταὶ, κατάκληρτοι γιὰ τὴν πράξι του, εἶχαν
μείνει ἀναυθοὶ.

'Ἡ κωνιγὲς τοῦ μίσους καὶ τῆς φρίκης εἶχαν με
ταβλήσει σὲ ἀναφανόσησις θυμιασμοῦ.

Καὶ οἱ 'Αθηναῖοι βγήκαν σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ θέ
ατρο, μὴν τοῖμωντας νὰ ἴπρωσιν τὰ βλέμματά τους
στὸν Κτησίω, ὁ ὅποιος εἶχε κατορθώσει μὲ τὴν ἐ
ξουτιάνη του νὰ νικήσῃ τὸ μεγαλύτερο ἱατρικὸ δαι
μόνιο τῆς ἐποχῆς, τὸν πατέρα τῆς 'Ιατρικῆς, τὸν ἀ
θάνατο 'Πισοκράτη...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΥΝΤΩ

'Ο Φευντὸς στὸ στρατὸ. 'Ἡ παρὰκίσις τῆς ἄδειας. 'Ἐνα με
γαλοπρεπὲς κέλε. 'Ο ἀπατήριος συγγραφεὺς. 'Ἡ συμπύλη
τοῦ Φευντῶ. Μονομαχία... ἀστακῶν! 'Φῆρε μου τὸν νικη
τή. Στὸ Ταχυδρομεῖο. 'Ο ταχυκοῦνης ἠδωσιεῖς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο γνωστότατος Γάλλος ἐδομωγράφος Φευντὸς, ὅταν ἐρχόταν
τὸ κέρι, συνήθειε νὰ διηγήται στοὺς φίλους του τὸ ἔξῃς ζωηρομένο
ἀνέκδοτο τῆς στρατιωτικῆς του ζωῆς :

Τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα νεοσύλλετος, κατοῦρθεσε, ἕνα βρά
δυ, νὰ πάρῃ ἄδεια διανυκτερεύουσα ἀπὸ τὸν λοχαγὸ του, γιὰ νὰ
περάσῃ τὴ νύχτα μαζί μὲ μὴ φίλανότατος του.

Καὶ πράγματι, μόλις τὸ φερονήθηκε ἡ ἄδεια, ἔτρεξε νὰ
συναντήσῃ τὴν φίλη του, καὶ τὴν ἔπρη νὰ πάνε νὰ γλεντήσωσιν μα
ζῶ. Ἀπὸ τὸ πολὺ γλέντι θυμωσ, κατέβησαν νὰ κοιμηθοῦν ἀργά, καὶ
δὲν ἔπλησαν παρὰ... τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας!...

Πῶς νὰ παρουσιασθῇ τέτοια ὄρα ὁ Φευντὸς στὸ λόγῳ του;...
'Ἡ πολυθρόνητος ἀδεία του εἶχε ληθεῖ ἀπὸ τίς... ὅχι τὸ πρῶο.
'Ο διάσημος ζωιοκομιστὴς ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ διόλου,
ντύθηκε μόνι—μόνι καὶ στίς τρεῖς ἀρκετῶς παρουσιάσθηκε στὴν εἰ
σοδοῦ τοῦ στρατοῦ.

'Ο πρῶτος ἀνδοφῶς τὸν ὄρανο συνάντησε ἐκεῖ ἦταν ὁ λοχαγὸς
του, ἕνας ἄγριος καρδιάνης ποὺ δὲν τὸν ἐξόνοεσε διόλου.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, τέτοια ὄρα; τοῦ φώναζε ἀγρία μόλις τὸν
εἶδε.

'Ο Φευντὸς κατέλαβε ὅτι δὲν θὰ γλύτωνε τὴν εαυ
πάνη. 'Ἐξάρηνα θυμὸς τοῦ ἦρε μὴ φανεῖν ἔπιανεσις :
Στάθηκε ἄμεσως σὲ προσοχή, ἔφερε τὸ χερὶ στὸ γέσο
τοῦ πηληρίου του καὶ ἀπαθῆστα ἀπάντησε :

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ν. συνταγματάρχου...
Μὲ εἶχε προσκαλέσει νὰ γάμε μαζί.

'Ο λοχαγὸς τῆχεσε. Σερμοκατίεσι, δὲν εἶπε ἄλλη
λέξι στὸ Φευντὸ καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα δὲ αὐτῆ
δὲν τοῦ ἔκαμε πλέον τὴν παρακαχὴ παρατήρησι...
Τὸ πνεῖμα τοῦ συγγραφεὺς εἶχε κολλήσει θυμιασμοῦ...

'Ο Φευντὸς καθόταν κάποτε μόνος του σ' ἕνα κα
φεντιο, ὅταν πῆρε γὰ κἀπὼς ἔξαφνα στὸ τραπέ
ζι του ἕνας φίλος του συγγραφεὺς, μὲ ἕθος περὶλοιο.
'Ο Φευντὸς τὸν ἐρωτήσε τότε γιὰ ποῖο λόγῳ ἦταν ἐπ
λημένος.

— Ὑποφάρμακον εἶπὶ ἡ φίλη μου μὲ ἀπατά!... ἀ
πάντησε ὁ συγγραφεὺς.

— Καὶ πράγματι σὲ ἀπατά! τοῦ εἶπε τότε, ἀντὶ
ἄλλης παρηγορίας, ὁ Φευντὸς.

'Ο συγγραφεὺς ἀντεβῆσε ἀπὸ τὴν ζωῆλια του κα
τάκληρτος.

— Γιατὶ τὸ λέε αὐτὸ; ἔρασε τίποτα; ῥώτησε.

— Ὅχι, φίλε μου. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα μὲ ἀπατῶει τόσο συχνά,
χωρὶς νὰ τὸ ἐπισημαῖωσαστε, ὥστε θὰ ἦταν ἀσέβηο νὰ φανταστοῖσι
ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μὴ μὰς ἀπατῶν ὅταν τίς ἐπισημαῖωσῃ...

— Δίκοιο ἔχεις. Ἀλλὰ πὸς νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴν φίλη μου, χωρὶς
νὰ τῆς δώσω τὴν ἱκανοποίησι νὰ ἰσπῶσῃ ὅτι τὴν ἀφῖνω ἐπειδὴ
μὲ ἀπάτησε πρῶτη αὐτῆ!...

— Ἀπολύστατα, φίλε μου : Πρὸ πόσου καιροῦ ἔχεις σχέσεις μα
ζῶ τῆς ;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν.

— Στείτε τῆς τότε ἕνα γράμμα, στὸ ὅποιον νὰ τῆς λέε ὅτι τὴν
ἐγκαταλείπει γάμιν μαζί ἄλλης γυναίκης μὲ τὴν ὅποιαν συνδέσει
πρῶ... τεσσάρων μηνῶν!... Μόνον ἐπει δὲ μαροῖθὶ νὰ εἶσαι βέβαιος
ὅτι θὰ τὴν κἀμῃ νὰ πιστέψῃ πὸς τὴν ἀπάτησε πρῶτος ἐοῦ!...

'Ο Φευντὸς πῆγε κάποτε νὰ γεμιασθῇ σ' ἕνα πωλυτελεῖς ἐστιατό
ριο τῆς λεωφόρου Τριωνῶν κ' ἔζητησε ἀστακῶ. Ὅταν θυμὸς
τὸν σερβίωσαν, ὁ Φευντὸς πρόσεξε ὅτι τοῦ ἔλασε τὸ ἕνα ποδάρι. Θυ
μωμένος τότε γιὰ καλὰ φρονεῖα τὸν διεκδητή τοῦ ἐστιατορίου καὶ
τοῦ ἔκαμε τὴν σχετικὴ παρατήρησι. Ὁ ξενοδόχος θυμὸς
ἀνεγνώρισε τὸν διάσημο ζωιοκομιστὴ καὶ θέλωντας νὰ
ἀπειθεῖνταὶ μαζί του, τοῦ εἶπε :

— Τὶ νὰ γίνῃ, κῆρος Φευντῶ... Ὁ ἀστακῶς σας,
γίνεται, θάχασε τὸ ποδὶ του σὲ καμιά ὑποδοχὴ
νομομαχία, τὴν ὅποιαν θὰ συνήγε ἔφαντινον κινεῖο
ἄλλοι συναδέλφου του...

— Ἐν ταυαῖτη περιπτώσει, ἀπάντησε ἀπαθῆστα
ὁ Φευντὸς, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρετε... τὸν νι
κητῆ!...

'Ο Φευντὸς διηγείτο ὅτι κάποτε μπῆκε σ' ἕνα ταχυ
δρομικὸ γραφεῖο μαζί μ' ἕναν διάσημο γιὰ τὴν ταχυ
κομῖα του ἠθοποιό, φίλο του.

— Ἐγὼ ἤθλα νὰ στείλω κάποιον τηλεγράφημα, εἶ
πεν ὁ Φευντὸς στὸ φίλο του. Ἐοῦ, τι δουλειά ἔχεις
ἐδῶ;...

— Ὁ! ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ ἠθοποιός, ἦλθα νὰ... γε
μίσω μελάνι τὴν πένα μου τῆς τοῆσις!...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ



'Ἡ σύζυγος τοῦ Λέοντος Τολ
στόι



'Ἡ σύζυγος τοῦ Φευτῶ Δοστο
γιεφσκου